

De aanhouder wint of (goed) voorbeeld doet goed volgen?

Pien en Plosie, zo heten mijn twee katten thuis. Pien, een wat autistische, oudere, rustige poes, die een aantal jaren het alleenrecht had en Plosie, een paar jaar jonger en die als kitten binnen is gekomen om Pien wat gezelschap te geven. Tenminste, dat was de achterliggende gedachte.

Niets was minder waar. Pien was niet van Plosie gediend en bleef bij voorkeur zo ver mogelijk uit haar buurt. Af en toe uithalend met haar poot als Plosie te dicht bij kwam. Ik weet niet of het kan, maar ze keek er zelfs chagrijnig bij. Plosie was zich van geen kwaad bewust en vond het alleen maar leuk. Huppelde overal achter Pien aan en nam bepaalde vreemde gewoontes van haar over. Een leuk proces om te volgen.

Nu, een jaar of drie later, is er schijnbaar niet zo heel veel veranderd. Of toch wel? Plosie heeft het al die jaren volgehouden om vriendjes te worden met Pien. Andersom werd geprobeerd haar stelselmatig te negeren en te doen alsof de ander niet bestond. Zonder resultaat! In de loop van de jaren merkte je een soort gelatenheid bij Pien. "Pffft... daar is ze weer... ik word zo moe van dat aanhoudende enthousiasme". Maar toch... ineens is Pien veranderd. Ze is afhankelijkijker geworden, milder, laat zich zelfs aaien en zoekt af en toe toenadering. En met Plosie is er heel voorzichtig een soort van vriendschap ontstaan.

Op het werk kom ik dit ook wel eens tegen: medewerkers die al jaren in dienst zijn, denkend zich een soort van alleenrecht te hebben verworven en die zich een vast patroon hebben aangemeten. Dag in dag uit voeren ze hun werkzaamheden uit zonder dat er veel

verandert. Maar dan is daar opeens een nieuwe collega, jong, enthousiast en vol met nieuwe ideeën. Een frisse wind! "Waarom moet dit allemaal?", denkt de oudere collega, "laat me gewoon mijn werk doen en laat me vooral met rust". Ziet zijn of haar jongere collega misschien zelfs als bedreiging. Maar de jonge collega houdt vol in al zijn of haar enthousiasme en na een tijd komen beiden nader tot elkaar. Het blijkt steeds weer te werken: Oud accepteert jong en staat zelfs open voor nieuwe ideeën. Jong, onervaren maar leergierig, lift mee op de kennis en ervaring van oud: allebei leren ze van elkaar.

Is het nu 'de aanhouder wint of 'goed voorbeeld doet goed volgen'? Ik weet het antwoord niet, maar ik kan wel zeggen dat het mes altijd aan twee kanten snijdt als je open staat voor elkaar. Ik vind het een mooi proces om te zien en te ervaren.

Henny Beugel,
directiesecretaresse
Beljon + Westerterp

